

Twórczość Czesława Miłosza – cechy.

Trudno jest opisać język poetycki Miłosza – poeta w ciągu 70 lat aktywności twórczej przeszedł szereg przemian. Można jednak wyodrębnić pewne **niezmienne cechy charakterystycznej tej poezji:**

1. Mimesis. Miłosz dąży do wiernego odwzorowania rzeczywistości. Słowo nie jest dla poety celem samym w sobie, ma służyć jako materiał do opisu świata.

2. Głębokie zanurzenie w tradycji. U Miłosza bardzo ważny jest kontekst historyczny, kulturowy. W swojej poezji artysta chce odnieść się do doświadczeń ludzkich, do doświadczeń ludzkiej cywilizacji. Nie uważa on, że słowo powinno być (jak u Przybosa) czymś niezależnym, celem samym w sobie, bez otoczki tradycji. Dlatego w poezji Miłosza często odnajdujemy głęboko zakorzenione w kulturze słowa-klucze.

3. Wielogłosowość (polifonia) i dialog. Podmiot liryczny wierszy Miłosza nie jest moralistą, obwieszczającym światu prawdy objawione – raczej słucha różnych głosów i stara się je przekazywać. Miłosz jest na wskroś dialogiczny. Owa

dialogowość przejawia się w różny sposób: np. poprzez zastosowanie scen dramatycznych, bezpośrednie zwroty do adresata (uznanie go za pełnoprawnego uczestnika dialogu), przyjmowanie przez podmiot liryczny masek, różnych wcieleń.

4. Ironia. Miłosz nie lubi mowy wprost, często korzysta z ironii. Tak pisze o tym środku artystycznym w *„Liście półprywatnym o poezji”*:

„Ironia artystyczna tak, jak ją rozumiem, polega przede wszystkim na zdolności autora do przybierania skóry różnych ludzi i kiedy pisze w pierwszej osobie, to przemawia tak, jakby przemawiał nie on sam, ale osoba przez niego stworzona. Istotny sens utworu zawiera się wtedy w sferze stosunku autora do postaci”.

5. Klasyczne środki wyrazu. W poezji Miłosza dominuje intelektualizm, precyzja języka, jasność, dokładność opisu. Są to wszystko cechy charakterystyczne dla klasycyzmu.

Określenie jednak Miłosza klasycystą byłoby na wyrost – wielu badaczy widzi w jego poezji także związki z romantyzmem.

6. Obrazowa konkretność. Poezja Miłosza skupia się na szczególe, detalu, jakimś elemencie rzeczywistości. Artysta jest zafascynowany światem, który widzi. Odnosi się z pogardą do zbytniego szafowania metaforami. Dlatego jego poezja jest niesłychanie plastyczna.